

Αμαρτία δεν είναι ο έρωτας, αλλά η αδυναμία σχετισμού με το πρόσωπο του Χριστού

Ορθοδοξία / Συνεντεύξεις

Χρυσόστομος Σταμούλης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1JXuA7f>]

16. Έρωτας. Μία κατάσταση για την οποία σπάνια γίνεται λόγος στο χώρο της εκκλησίας. Ο άγιος Διονύσιος Αρεοπαγίτης θα μας πει «*το του έρωτος όνομα μη φοβηθώμεν*» και ο όσιος Ιωάννης της Κλίμακος προκειμένου να περιγράψει τη σχέση του ανθρώπου προς τον Θεό, χρησιμοποιεί εικόνες από την ερωτική ζωή μεταξύ ανδρός και γυναικός καθώς αναφέρει πως «*μακάριος όστις τοιούτον προς Θεόν εκτήσατο έρωτα, οίον μανικός εραστής προς την εαυτού ερωμένην κέκτηται...ο όντως ερών το του φιλουμένου προσώπου φαντάζεται, και τούτο ένδον ενηδόνως περιπτύσσεται ο τοιούτος*». Ποια είναι η φύση του έρωτα στη σχέση μεταξύ των δύο φύλων όπως την εκφράζει η πατερική διδασκαλία;

Ο έρωτας βάζει δύσκολα στην Εκκλησία. Έβαζε στο παρελθόν, το κάνει και σήμερα. Θα καταλάβουμε την πραγματική σημασία του έρωτα μόνον εάν τονβάλουμε στη θέση της Εκκλησίας. Υπάρχει μία εξίσωση που μπορεί να μας βοηθήσει: Εκκλησία = έρωτας = αγάπη. Όσο αλλοιώνουμε τη σημασία του έρωτα

τόσο διαλύουμε ανεπαισθήτως - πολλές φορές και με απόλυτη συνείδηση του βιασμού- και χωρίς αιδώ το νόημα της Εκκλησίας. Εκκλησία χωρίς έρωτα δεν υφίσταται. Βέβαια κάποιοι προτιμούν αντί της σχέσης με την πληρότητα της ανθρωπινότητας τον ηθικιστικό και πορνικό συνουσιασμό με τα φαντάσματα. Πέρασαν 2000 και χρόνια από τη σάρκωση και πολλοί ακόμη δεν την καταλάβανε. Ακόμη ρωτάμε για τη νομιμότητα των σεξουαλικών σχέσεων και το μυστήριο του γάμου. Συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι η σεξουαλικότητα συνδέεται αποκλειστικά και μόνον με την τεκνογονία.

Πηγή: dosambr.files.wordpress.com

Επικαλούμαστε την παράδοση και αυτή μας διαψεύδει (ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, γράφει τα εξής εκπληκτικά: «Εδόθη μεν ουν και παιδοποιίας ένεκεν ο γάμος· πολλώ δε πλέον υπέρ του σβέσαι την της φύσεως πύρωσιν. Και μάρτυς ο Παύλος λέγων δια δε τας πορνείας έκαστος την εαυτού γυναίκα εχέτω, ου διά τας

παιδοποιίας. Και πάλιν επί το αυτό συνέρχεσθαι κελεύει, ουχί ίνα πατέρες γένωνται παίδων πολλών, αλλά τι; ίνα μη πειράζη ημάς ο Σατανάς φησί. Και προελθών δε ουκ είπεν· ει δε επιθυμούσιν παίδων· αλλά τι; Ει δε ουκ εγκρατεύονται γαμησάτωσαν», αντίστοιχα και ο Βασίλειος Αγκύρας: «Ούτω τω ασθενεστέρω ζώω του Δημιουργού βοηθήσαι θελήσαντος, ίνα τη ενούση αυτώ ηδονή μαγγανεύον το άρρεν, ου διά την παιδοποιίαν μόνον, αλλά και δι' αυτόν τον της μίξεως οίστρον, υπερμαχούν αυτώ έχη το άρρεν»).

Και τότε ψάχνουμε να βρούμε εάν τα κείμενα είναι νόθα. Και δημιουργούμε νέες ιδεολογίες, νέα ενοχικά συστήματα προκειμένου να διατηρήσουμε τον έλεγχο των συνειδησεων και της ιερότητας των ανθρώπων. Εξουσιαστικότητα και καθεστωτικός έλεγχος ορίζουν τα πλαίσια των σχέσεων και του διαλόγου με τη σταυρωμένη από το νόστο των εσχάτων ύπαρξη των ανθρώπων. Ε, λοιπόν, να το πούμε δυνατά: το πρόβλημα της σύγχρονης Εκκλησίας δεν είναι ο έρωτας, αλλά το ανέραστο. Με αυτό πρέπει να παλέψουμε, με αυτό πρέπει να αναμετρηθούμε. Αυτό πρέπει να νικήσουμε.

17. Ένα ζήτημα που έχασε την εκφραστική του στο χώρο της εκκλησίας και κανείς δεν ακούει τους θεολόγους και τους κληρικούς να κάνουν λόγο γι' αυτό, είναι κι εκείνο της σεξουαλικότητας. Δεδομένου του γεγονότος ότι οι Πατέρες της Εκκλησίας ανέδειξαν την αλήθεια των πραγμάτων επιδοκιμάζοντας τη βίωση της ηδονής μέσα από τη συμπλοκή των σωμάτων και την οικείωση του σώματος του άλλου στο δικό μου σώμα, γιατί αποφεύγεται σκοπίμως η αναφορά στο θέμα αυτό; Είναι αμαρτία η ηδονή και η σεξουαλικότητα;

Τίποτα το κατά φύσιν δεν είναι αμαρτία. Αμαρτία είναι η αδυναμία σχετισμού με το πρόσωπο του Χριστού. Η αδυναμία αναφοράς όλης της κτιστής φύσης μας και δια μέσου αυτής όλης της κτιστής φύσης στον Θεό.

18. Φιλησάτω με άπό φιλημάτων στόματος αύτοϋ ... και όσμη μύρων σου ύπερ πάντα τά άρώματα ... ώς σπαρτίον τò κόκκινον χείλη σου ... δύο μαστοί σου ώς δύο νεβροί δίδυμοι δορκάδος οί νεμόμενοι έν κρίνοις ... κηρίον άποστάζουσι χείλη σου, νύμφη· μέλι και γάλα ύπό τήν γλώσσάν σου, και όσμη ίματίων σου ώς όσμη Λιβάνου». Τα υπέροχα αυτά λόγια προέρχονται από το Άσμα Ασμάτων. Γιατί γράφτηκε σε τέτοια γλώσσα το «άγνωστο» αυτό βιβλίο; Και κάτι ακόμη. Μήπως η μη χρησιμοποίηση του στη ζωή της Εκκλησίας αποκαλύπτει τη «φοβική» εναντίωση της ίδιας απέναντι στη σεξουαλικότητα;

Κοίταξε να δεις, την καλύτερη κουβέντα σχετικά με την αντιμετώπιση του Άσματος των Ασμάτων εκ μέρους της Εκκλησίας νομίζω πως την έχει πει ο Žižek. Γράφει σχετικά: «αυτό που πραγματικά πρέπει να κάνουμε λοιπόν δεν είναι να

αναγάγουμε τη σεξουαλικότητα σε μια απλή αλληγορία, αλλά να εξορύξουμε την εγγενή “πνευματική” διάσταση που θα χωρίζει πάντα την ανθρώπινη σεξουαλικότητα από το ζωικό ζευγάρι».

Και εάν κάποιος δεν μπορεί να συμφωνήσει με το σύνολο των παρατηρήσεων του Žižek, μπορεί σίγουρα να αποδεχτεί την ορθότητα του πυρήνα της σκέψης του, που ζητά και προτείνει την επιστροφή του ανθρώπου που χάθηκε στην απεραντοσύνη του Θεού. Και μαζί την άρση της αποϊεροποίησης της ερωτικότητας, αλλά και της σεξουαλικότητας, που επιχειρήθηκε και σε πολλές περιπτώσεις επετεύχθη, στο χώρο του Χριστιανισμού. Ή με άλλα και καλύτερα λόγια την επιστροφή του θεϊκού στον άνθρωπο, τον αγιασμό της συνολικής του υπάρξεως, του συνολικού του τρόπου, έτσι όπως το μαρτυρά το μυστήριο της σάρκωσης, που βρίσκεται στον αντίποδα οποιασδήποτε αφάιρεσης, στον αντίποδα της εβραϊκής περιτομής που αγνοεί την πρόσληψη και τον αγιασμό.

[Συνεχίζεται]

Επιμέλεια Συνέντευξης: Ηρακλής Φίλιος

<http://bitly.com/1hYGjGD>